

ἀδυνατεῖ νὰ ἐκφρασθῆ δέοντως. Ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐδαφίου καὶ τῶν σχετικῶν αὐτῶ, θὰ καταδείξῃ τὴν δρθότητα τῆς τοιαύτης ἐρμηνείας. Ὁ Ἀπόστολος γράφει ἐν τοῖς προηγούμενοις περὶ τῆς ἐν τῇ ἁμαρτία ἀγωνιώσης ἀνθρωπότητος, ἣτις στενάζει ὑπὸ τὰ δεσμὰ αὐτῆς. Βεβαιοῖ δ' ἡμᾶς λέγων, ὅτι ἐλευθερία ἀπὸ τῆς δουλείας ταύτης θὰ χορηγηθῆ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, «οἱ Υἱοὶ τοῦ Θεοῦ», ὑπὸ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν, θὰ ἔχωσι δοξασθῆ (Ἐδάφια 19—21). Ἀκολούθως δὲ μεταβαίνει ἀπὸ τῶν στεναγμῶν τοῦ κόσμου εἰς τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν στενάζομεν: «Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ Πνεύματος ἔχοντες, ἡμεῖς καὶ αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στενάζομεν υἰοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν» — Ἐδάφ. 23.

Ὁ ἀνακεκαιτισμένος καὶ ἀναμεμορφωμένος νοῦς ἢ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅστις ἦν ποτε κοσμικός, εἶναι ἤδη ἅγιος καὶ πνευματικός: ἀλλὰ τὰ σώματα ἡμῶν εἶναι εἰσέτι ἀνθρώπινα, ἔχοντα τὰς Ἀδαμιαίας ἀτελείας. Ἐπομένως ἡμεῖς, ὡς νέα κτίσματα, πιεζόμεθα ὑπὸ τὰ βάρη τοῦ σώματος, καὶ στενάζομεν διὰ τὴν ἐπαγγελθεῖσαν ἐλευθερίαν καὶ μεταλλαγὴν ἡμῶν εἰς καθ' ὁμοιότητα τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν πρώτην ἀνάστασιν. Ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεῖ ὅτι δυνάμεθα, διὰ πίστεως, νὰ λογιζώμεν τὸ γῆϊνον ἡμῶν σῶμα νεκρόν, καὶ νὰ σκεπιώμεθα περὶ ἑαυτῶν ὡς περὶ τελειωθέντων νέων κτισμάτων, καὶ συναισθανώμεθα ἑαυτοὺς οὕτω σεσωσμένους ἤδη, «σεσωσμένους τῆ ἐλπίδι» τ. ἔ. δι' ἐλπίδος. (Ἐδάφ. 24). Ἀκολούθως, καταδείξας τίνι τρόπῳ δυνάμεθα νὰ λογιζώμεν ἑαυτοὺς τοιούτους, ἐξηγεῖ ἡμῖν ὅτι, ἀπὸ τῆς θείας ἀπόψεως, λογιζόμεθα ὡς «νέα», «ἅγια» καὶ «πνευματικὰ» ὄντα: δεικνύει δὲ ὅτι ὁ Θεὸς, θεωρῶν ἡμᾶς ἀπὸ τοιαύτης ἀπόψεως, ἀναγνωρίζει οὐχὶ τὴν σάρκα καὶ τὰς ἀδυναμίας καὶ ἀτελείας αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα, τὸν νοῦν, τοὺς σκοπούς, τὴν θέλησιν, τὸ «νέον κτίσμα», τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς γνωρίζει πότε τὸ ἅγιον ἡμῶν πνεῦμα (ὁ νέος νοῦς) εἶναι πρόθυμον, ἢ δὲ σὰρξ ἀσθενής καὶ κρίνει ἡμᾶς οὐχὶ κατὰ τὴν σάρκα ἀλλὰ κατὰ τὸ Πνεῦμα.

Ἡ ἐκ τοῦ Πνεύματος δὲ γέννησις ἡμῶν, ἡ παρ' ἡμῶν υἰοθέτησις νέας θελήσεως, τελείως ἀφιερωμένης εἰς τὸν Κύριον, εἶναι ὅ,τι ἔφερον ἡμᾶς εἰς νέαν σχέσιν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ εἰς νέας ἐλπίδας, εἰς τὰς ὁποίας καὶ χαίρομεν ἤδη: οὕτω δὲ, «ὡσαύτως τὸ πνεῦμα [ὁ νέος ἡμῶν ἅγιος νοῦς] συναντιλαμβάνεται [βοηθεῖ] τῇ [σωματικῇ] ἀσθενείᾳ ἡμῶν. Τὸ γὰρ τι προσευξώμεθα [ἀκόμη] καθ' ὃ δεῖ οὐκ οἶδαμεν [πολὺ δὲ ὀλιγώτερον εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ πράττωμεν ὡς ἐπιθυμοῦμεν] ἀλλ' αὐτὸ τὸ Πνεῦμα [ὁ ἅγιος ἡμῶν νοῦς] ὑπερεντυγχάνει [αἱ λέξεις ὑπὲρ ἡμῶν παραλείπονται εἰς τὰ ἀρχαιότατα χειρόγραφα ὡς παρείσακτοι] διὰ στεναγμῶν ἀλαλήτων ὃ δὲ ἔραυνῶν τὰς καρδίας [ὁ Θεὸς] οἶδε τί τὸ φρόνημα [ἡ κλίσις] τοῦ [ἡμετέρου] πνεύματος, ὅτι [αὐτὸ] κατὰ Θεὸν [κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ] ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἁγίων».

Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὁ Θεὸς εὐαρεστεῖται ν' ἀποδεχθῇ τὰς ἐπιθυμίας καὶ διαθέσεις τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τὰς διὰ προσευχῆς ἢ ὑπηρεσίας ἐκδηλουμένας, μεθ' ὅλας τὰς ἀτελείας τῆς σαρκὸς αὐτῶν — τῶν ὀστρακίνων αὐτῶν σκευῶν, καὶ ἀποδέχεται ὄντως τὰς ἐπιθυμίας ταύτας τῆς καρδίας των.

Ὅποῖον εὐτύχημα εἶναι πράγματι τοῦτο δι' ἡμᾶς, ἐξ ἀπόψεως τῆς ἀγνοίας καὶ τῶν ἀδυναμιῶν ἡμῶν, ὅτι ὁ οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ ἀποδέχεται τὰς προθέσεις τῶν καρδιῶν ἡμῶν, ἀντὶ τῶν λόγων ἡμῶν, διότι συχνάκις τὰ τέκνα αὐτοῦ, σπουδάζοντα, ζητοῦσι παρ' αὐτοῦ ἐσφαλμένως ἄλλα ἀντ' ἄλλων! Ἐρχεται δὲ τοῦτο εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν ὁσάκις ἀκούομεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ νὰ προσεύχωνται ὅπως ὁ Θεὸς βαπτίση αὐτοὺς ἐν Πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρὶ. Ἡ τοιαύτη προσευχὴ προσφέρεται ἐν καλῇ συνειδήσει, καὶ μὲ ἐπιθυμίαν ἀποκτήσεως εὐλογίας καὶ μόνον ἀλλ' ὁ προσευχόμενος, μὴ κατανοῶν τὸ χωρίον τὸ ὁποῖον ἀναφέρει, ὅ,τι πράγματι ζητεῖ εἶναι εὐλογία, ἥτις νὰ συνοδεύηται ὑπὸ κατάρας. Ἡ πρόρρησις ὅτι ὁ Χριστὸς ἠθέλε βαπτίσει ἐν Πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρὶ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Τὸ μέρος τῆς εὐλογίας τῆς τοιαύτης προρρήσεως ἐπῆλθεν εἰς τὴν ἀναμένουσαν Ἐκκλησίαν κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν, καὶ ἀκολούθως ἐφ' ὅλου τοῦ πιστοῦ «ὑπολοίπου» τοῦ Ἰσραὴλ ἀλλ' ἡ δευτέρα φάσις

τῆς προορήσεως ἐξεπληρώθη ἐπὶ τοῦ ἀπορριφθέντος Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, — ἐν τῷ βαπτίσματι τοῦ πυρός, τῆς καταστροφῆς, τῆς θλίψεως, ἧτις κατέστρεψε καθ' ὀλοκληρίαν τὴν πολιτείαν αὐτῶν κατὰ τὸ ἔτος 70 μ. Χ. Ἀλλ' ὁ Θεὸς, παναγάθως λιαν, δὲν εἰσακούει τὴν προσευχὴν τῶν τέκνων του συμφώνως πρὸς τὴν αἰτησίαν των, ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τὸν σκοπὸν εἰς ὃν ἀποβλέπουσιν οἱ προσευχόμενοι, χορηγῶν αὐτοῖς μόνον εὐλογίαν.

Εἰς τινας, ἐπὶ παραδείγματι, συνέβη τυχόν νὰ ὑποπέσωσιν εἰς τι λάθος, καὶ παγιδευθῶσιν ὑπὸ τοῦ Ἐχθροῦ, ἐξ ἀφορμῆς ἀδυναμίας τινὸς τῆς πεπτωκυίας ἀνθρωπίνης φύσεως: οἱ τοιοῦτοι ἠσθάνθησαν ἑαυτοὺς σχεδὸν ἀποτεθαρρυσμένους, ὡς ἐπλησίασαν διὰ προσευχῆς τὸν θρόνον τῆς οὐρανοῦ χάριτος. Ἐστεροῦντο λόγων ὅπως ἐκφρασθῶσιν, ἀλλ' ἐστέναξαν ἀπλῶς «βαρούμενοι». Ὁ Οὐράνιος ὁμοῦς Πατὴρ δὲν ἐπέμεινεν ὅπως οὗτοι διατυπώσωσι πρῶτον τὴν αἰτησίαν των εἰς ἀκριβῶς κατάλληλον γλῶσσαν πρὶν ἀκούσῃ αὐτῶν: εἰσήκουσεν, ἀπεναντίας, καὶ ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν, εἰς τοὺς ἀνεκφράστους στεναγμοὺς τῶν καρδιῶν των, οἵτινες ἐξητοῦντο τὴν συγχώρησιν αὐτοῦ, τὴν εὐλογίαν του καὶ παρηγορίαν. Ἀπήντησεν εἰς τὰς ἀλαλήτους αὐτῶν προσευχάς, χορηγήσας δύναμιν καὶ εὐλογίαν μετὰ τῆς εὐλογητῆς συναισθήσεως τῆς συγχωρήσεώς των.

Οὗτος εἶναι ὁ λογικὸς συλλογισμὸς τοῦ Ἀποστόλου ἐν σχέσει πρὸς ὅσα ἐν τῇ σειρᾷ τοῦ λόγου ἐκθέτει, καὶ τὸν ὁποῖον συλλογισμὸν, παρατηρητέον ὅτι, συνοψίζει λέγων, «Τὶ οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα», [Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Θεὸς διηυθέτησεν οὕτω τὰ πάντα ὑπὲρ ἡμῶν, παραβλέπων τὰς ἡμετέρας ἀδυναμίας καὶ ἀτελείας, αἵτινες ἀντίκεινται εἰς τὴν θέλησιν ἡμῶν, καὶ μὴ λογαριάζων ταύτας ὡς πράξεις ἡμῶν, — καὶ παραβλέπων ἐπίσης τὸ ἐλαττωματικὸν τῶν αἰτήσεών μας, καὶ τὴν ἡμετέραν ἀνικανότητα ὅπως ἐκφράσωμεν ὅ, τι ἐπιθυμοῦμεν, ἀφ' ἑτέρου δὲ, διατάξας οὕτως ὥστε νὰ εὐλογῇ ἡμᾶς συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ νοῦς ἡμῶν, ἀφοῦ ἀδυνατοῦμεν καὶ νὰ ἐκφράσωμεν ἀκόμη τοὺς στεναγμοὺς ἡμῶν εἰς τὰς ἀτελεῖς ἡμῶν προσευχάς, θέλομεν

συμπεράνει ὅτι—] εἰ ὁ Θεὸς [εἶναι οὕτως] ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν;» — Ἐδάφ. 31.

ΠΩΣ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΕΛΕΓΧΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ.

«Καὶ ἐλθὼν ἐκεῖνος [τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας] ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας, καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεω.» — Ἰωάν. ιστ'. 8.

Ἐξητάσαμεν ἤδη τὸν λόγον δι' ὃν αἱ ἀρσενικοῦ γένους ἀν-
τωνυμῖαι ἐφαρμόζονται εἰς τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, διότι τοῦτο
ἐκπροσωπεῖ τὸν Θεόν. Ὅν ἐπίσης ὀνομάζομεν εἰς γένος ἀρσε-
νικόν. Ἐρχόμεθα ἤδη νὰ ἐξετάσωμεν τὸ παρὸν ἐδάφιον, τὸ
ὁποῖον χρησιμοποιεῖται παρὰ τινων ὡς ἐπιχείρημα πρὸς ἀπό-
δειξιν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐνεργεῖ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν
ἁμαρτωλῶν πρὸς ἀνακαίνισιν καὶ ἀναμόρφωσιν αὐτῶν. Ἡ
μεῖς ἀσχυρίζομεθα ὅτι ἡ τοιαύτη αὐτῶν δοξασία εἶναι ἐντελῶς
ἐσφαλμένη, — ὅτι αἱ Γραφαί, ὀρθῶς ἐννοούμεναι, διδά-
σκουσιν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον χορηγεῖται μόνον εἰς τοὺς
ἀφιερωμένους πιστοὺς ὅτι δὲν δίδεται εἰς τοὺς ἀπίστους,
καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐνεργῇ ἐν αὐτοῖς, καθ' ὃν
τρόπον γενικῶς ἀξιοῦσιν ὅτι ἐνεργεῖ. Ἀπ' ἐναντίας, τὰ τέ-
κνα τοῦ κόσμου τούτου ἔχουσι τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, καὶ
μόνον τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ ἔχουσι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸ
ἅγιον Πνεῦμα, τὸν ἅγιον νοῦν, τὴν ἁγίαν διάθεσιν ἢ θέλησιν.
«Τὸ Πνεῦμα τοῦ κόσμου» ἢ «τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς [εἶναι]
ἐχθρὰ εἰς Θεόν». Οὐδὲ δύνανται οἱ ἔχοντες τὸ φρόνημα τῆς
σαρκὸς νὰ γνωρίζωσι τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, διότι
ταῦτα διακρίνονται πνευματικῶς, — δύνανται νὰ διακριθῶσι
παρὰ τῶν ἐχόντων τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ μόνον. Διὰ τοῦτο
δὲ καὶ συμβαίνει ὥστε, ὅπουδὴποτε εὐρίσκομεν αὐτό, τὸ Πνεῦ-
μα τὸ ἅγιον τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἁρμονίας καὶ ὑποταγῆς εἰς τὸ
θέλημα καὶ τὴν πρόνοιαν αὐτοῦ, αἱ ἐνδείξεις καὶ μαρτυρίαν τού-
του εἶναι ἀναγέννησις, γέννησις εἰς καινότητα ζωῆς. Συμφώνως
δὲ πρὸς ταῦτα ἀναγινώσκομεν τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου,
«Εἰ δὲ τις Πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ».
Ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες δὲν ἔχουσι τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ
οἵτινες δὲν εἶναι αὐτοῦ, εἶναι ὁ κόσμος ἐν γένει — δὲν εἶναι δὲ

τοῦ Χριστοῦ, διότι δὲν ἔλαβον ἐκ τοῦ Πνεύματος τοῦ Πατρὸς.

Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, μέσῳ τῶν καρπῶν αὐτοῦ, καὶ μέσῳ τῆς διὰ τοῦ Λόγου μαρτυρίας; εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀναγεννήσεώς μας. Εἶναι τοῖς πᾶσι κατάδηλον ὅτι τὸ ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ Πνεῦμα τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἐν τοῖς κοσμικοῖς—ὅτι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐνοικοῖ εἰς τοὺς κοσμικούς, τοὺς φρονοῦντας τὰ τῆς σαρκός, καὶ οἵτινες ὡς ἐκ τούτου χαρακτηρίζονται ἐν ταῖς Γραφαῖς ὡς «τέκνα ὀργῆς», «τέκνα τοῦ παρόντος αἰῶνος», καὶ «τέκνα τοῦ πατρὸς αὐτῶν τοῦ διαβόλου». Δὲν πρέπει οὐχ' ἦτιον νὰ λησμονῶμεν ὅτι «τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας», τὸ Πνεῦμα τῆς ἀγάπης», ἔχει τροποποιήσει, κατὰ μέγα μέρος τὸ Πνεῦμα τοῦ κόσμου οὕτως ὥστε, καίτοι τὸ πνεῦμα τοῦτο εἶναι πνεῦμα σκότους, πνεῦμα ἰδιοτελείας, σαρκικὸν πνεῦμα, ἐν τούτοις ὁ κόσμος ἀντιγράφει ἢ ἀπομιμεῖται μέχρι τινός, κατὰ τυπικὸν τε καὶ ἐξωτερικὸν τινὰ τρόπον, τινὰς ἐκ τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου. Θὰ ἦτο δὲ παράδοξον, πράγματι, εἰάν αἱ καλλοναὶ τοῦ Πνεύματος τῆς ἀγιωσύνης, ὡς αὐταὶ ἐκπροσωποῦνται εἰς τὴν πραότητα, τὴν ἀγαθότητα καὶ ὑπομονήν, οὐδεμίαν ἐνεποιοῦν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς μὴ ἀναγεγεννημένους.

Τινὲς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου καλλιεργοῦσι τὰς χάριτας ταύτας τοῦ Πνεύματος, διότι αὐταὶ χαρακτηρίζονται ὡς εὐάρεστα προσόντα τοῦ βίου, σημεῖα καλῆς ἀνατροφῆς, κλπ. Πολλοὶ δὲ, τῶν ὁποίων αἱ καρδίαι διαφωνοῦσι τελείως πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Πνεύματος τῆς ἀγιωσύνης, ἀντιγράφουσιν ἐφ' ἑαυτῶν τὰς χάριτας ταύτας ὡς ἐπιστίλβωσιν, ἢ κατ' ἐπιφάνειαν ἐπιχρῦσωσιν, καὶ ἐπικάλυψιν εὐτελεστέρου μετὰλλου διεφθαρμένης φύσεως—μὴ ἀναγεγεννημένης, ἑλλειποῦς ἀγιότητος, ἰδιοτελοῦς, καὶ ἐν πλήρει δυσαρμονίᾳ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς ἀγιότητός Του. Δέον ὅθεν νὰ διακρίνωμεν σαφῶς καὶ εὐκρινῶς μεταξὺ ἐκείνων οἵτινες ἐπιχρυσοῦσι τὴν ἐπιφάνειαν τῆς διαγωγῆς αὐτῶν, καὶ ἐκείνων τῶν ὁποίων αἱ καρδίαι ἀνεκαινίσθησαν διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Κυρίου. Οἱ δεῦτεροι οὗτοι καὶ μόνοι εἶναι οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, οἵτινες ἔχουσι τὴν χάριν αὐτοῦ, καὶ οἵτινες μετ' οὐ

πολὺ θὰ εὐλογηθῶσι καὶ θὰ δοξασθῶσιν.

Ἐγείρεται ὁθεν τὸ ζήτημα, ἐὰν τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου μεταδίδεται μόνον εἰς τοὺς ὄντας αὐτοῦ, διὰ πίστεως καὶ αφιερώσεως εἰς τὸν Χριστόν, τὶ ἠνόει ὁ Κύριος ἡμῶν διὰ τῆς ἀνωτέρω δηλώσεώς του, ὅτι τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ἤθελεν ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας, περὶ δικαιοσύνης, καὶ περὶ μελλούσης κρίσεως.

Ἡ ἔννοια τῶν λόγων τοῦ Κυρίου ἡμῶν καθίσταται εὐχερῶς εὐδιάκριτος ὁπόταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν διακήρυξιν αὐτοῦ ὅτι οἱ ὄπαδοι αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἤθελεν ἐπέλθει τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ὁποίοις ἤθελε κατοικεῖ πλουσίως, ἀναλόγως τῆς πίστεως καὶ ὑπακοῆς αὐτῶν, ἔμελλον νὰ εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Τὸ φῶς δὲ τοῦτο τῆς ἀληθείας, τὸ ὁποῖον ἐκλάμπει ἀπὸ τῆς ἀληθῶς αφιερωμένης Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ κόσμου καὶ τῶν κοσμικοφρόνων ἐν τῇ κατ' ὄνομα Ἐκκλησίᾳ, εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τείνει νὰ ἐλέγξῃ τὴν σκοτίαν Ὁ Κύριος ἡμῶν ἔλεγε περὶ ἑαυτοῦ, ἀφοῦ ἐχρίσθη διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, «Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου». καὶ πάλιν, «Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἶμι τοῦ κόσμου». (Ἰωάν. ἡ'. 12, θ'. 5). Ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, τὴν ἐν τῷ παρόντι Εὐαγγελικῷ αἰῶνι, τὴν διὰ τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Πνεύματος καθηγιασμένην, λέγει, «Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου»... «οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων». — Ματθ. ε'. 14—16.

Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος, προσφωνῶν τὸ αὐτὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, λέγει, «Ἦτε γὰρ ποτε σκότος, νῦν δὲ φῶς ἐν Κυρίῳ ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε». (Ἐφεσ. ε'. 8, Α'. Θεσσαλ. ε'. 5). Ἀλλαχοῦ δὲ πάλιν λέγει, «Ὁ Θεὸς ἔλαμψε [διὰ τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ, τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας] ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Χριστοῦ». (Β'. Κορθ. δ'. 6). Τοιοῦτοτρόπως δὲ βλέπομεν ὅτι εἶναι τὸ φῶς τῆς θείας ἀληθείας, τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ἅγιον φρόνημα ἢ διάθεσις, τὸ ὁποῖον λάμπει ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκλάμπει ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐντεῦθεν, συνεπῶς, καὶ ἡ προτροπή: «Πάντα ποιεῖτε χωρὶς γογγυσμῶν καὶ διαλόγισμῶν, ἵνα γέ-

νησθε ἄμεμπτοι καὶ ἀκέραιοι, τέκνα Θεοῦ ἄμωμα μέσον γενεᾶς σκολιᾶς καὶ διεστραμμένης, ἐν οἷς φαίνεσθε ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ». — Φιλίπ. β'. 14, 15.

Οὕτω, λοιπόν, βλέπομεν ὅτι τὸ ἅγιον Πνεῦμα λάμπει ἐπὶ τοῦ κόσμου—οὐχὶ ἀπ' εὐθείας ἀλλ' ἀντιανακλαστικῶς, δὲν εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μεταδιδόμενον εἰς αὐτοὺς καὶ ἐνεργοῦν ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τὸ ἐνεργοῦν ἐν τοῖς τέκνοις αὐτοῦ, ἅτινα ἐσφραγίσθησαν δι' αὐτοῦ εἶναι ὅπερ λάμπει ἐπὶ τῆς σκοτίας τοῦ κόσμου.

Ὁ Απόστολος δίδει ἡμῖν νύξιν ὅσον ἀφορᾷ τὸ πῶς ὁ κόσμος μέλλει νὰ ἐλέγχηται ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἀφιερωμένῃ Ἐκκλησίᾳ Πνεύματος τῆς ἀγιοσύνης, λέγων, «Περιπατεῖτε ὡς τέκνα φωτός... καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάροποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε... τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα ἀπὸ τοῦ φωτός φανεροῦνται [ὡς ὄντα ἄδικα καὶ ἐφάμαρτα]» (Ἐφεσ. ε'. 8, 11, 13). Τὸ φῶς δὲ τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ, ἧτις εἶναι ἡ ἔκφρασις τοῦ νοῦ ἢ Πνεύματος αὐτοῦ, ἐνῶ λάμπει μέσῳ ἀγίας τινὸς ζωῆς, εἶναι τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐλέγχον τὸ σκότος τοῦ κόσμου, καὶ δεικνύον εἰς τοὺς βλέποντας αὐτὸ τί ἐστὶν ἡ ἁμαρτία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν δικαιοσύνην. Ἐκ τοῦ φωτισμοῦ δὲ τούτου θὰ ἐπέλθῃ εἰς αὐτοὺς ὁ περὶ μελλούσης κρίσεως ἔλεγχος, ὅποτε ἡ δικαιοσύνη θέλει λάβει ἀνταμοιβὴν τινα, καὶ ἡ ἁμαρτία τιμωρίαν. Ἡ εὐσεβὴς ζωὴ εἶναι πάντοτε ἔλεγχος εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, ἀκόμη καὶ ὅπου οὐδεὶς λόγος ἀληθείας δύναται ἢ ἀρμόζει νὰ προφερθῇ.

Διότι δὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἐλέγχει τὸ ἀνόσιον καὶ ἰδιοτελεῖς πνεῦμα, τὸ ἐνοικοῦν εἰς τοὺς πέριξ αὐτῶν, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Απόστολος συνιστᾷ εἰς τοὺς ἀγίους νὰ ἐνθυμῶνται ὅτι εἶναι ἐπιστολαὶ γινωσκόμεναι καὶ ἀναγινωσκόμεναι παρὰ πάντων ἀνθρώπων. (Β'. Κορθ. γ'. 2) Ἡ δεικνυμένη καὶ ἡγιασμένη Ἐκκλησία, ἀκολουθοῦσα εἰς τὰ βήματα τοῦ Χριστοῦ, ὑπῆρξε πάντοτε φῶς ἐν τῷ κόσμῳ, καίτοι τὸ φῶς αὐτῆς δὲν ἔσχε πάντοτε τόσην ἐπίδρασιν ὅσην αὕτη ἐπεθύμει νὰ εἶχεν. Οὕτω δὲ συνέβαινε καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν Κύριον ἡμῶν, ὅστις διεκήρυξεν ὅτι πάντες οἱ τοῦ

Πνεύματος τοῦ σκότους ἐμίσουν αὐτὸν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, διότι τὸ ἐν αὐτοῖς πνεῦμα τοῦ σκότους ἠλέγχετο διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ, τοῦ πνεύματος τοῦ φωτός. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν οὐχὶ μόνον ὁ Κύριος, ὁ μέγας φωταγωγός, κατεδιώχθη μέχρι θανάτου, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ πάντες οἱ ὡς αὐτὸς φωταγωγοὶ ἢ φωτοδοταί, οἱ ἀκολουθοῦντες εἰς τὰ ἔχνη αὐτοῦ, ἀνάγκη ἐπίσης νὰ γείνωσι μέτοχοι τῶν διωγμῶν καὶ παθημάτων αὐτοῦ. — Ἰωάν. ιστ'. 3, Ρωμ. η'. 17, 18.

Ἐνῶ δὲ ἡ πρωτίστη ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξεν ἡ ἰδία αὐτῆς ἀνάπτυξις, «ἐποικοδομοῦντες ἑαυτοὺς ἐπὶ τῇ ἀγιοτάτῃ ἡμῶν πίστει», κλπ. (Ἰουδ.20), ἐντούτοις ἡ Ἐκκλησία αἰείποτε ἔσχε καὶ δευτερεύουσάν τινα ἀποστολήν, τὴν ἀποστολήν ὅπως μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν, κάμνουσα ὥστε νὰ λάμπῃ τὸ φῶς αὐτῆς, καὶ ἐλέγχουσα τὸν κόσμον. Ὁ τοιοῦτος δὲ ἔλεγχος ἀπευθύνεται ἀναγκαίως μᾶλλον κατὰ τῶν δνόματι Χριστιανῶν, ἢ κατὰ τῶν ἀναφανδὸν κοσμικῶν, ἀκριβῶς ὡς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅποτε τὸ φῶς αὐτοῦ ἐξεχύνετο ἐπὶ τῶν ἐπαγγελλομένων εὐσέβειαν καὶ ἀγιότητα, καὶ ἠλέγχεν αὐτῶν τὴν σκοτίαν. Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν προειδοποιεῖ ἡμᾶς περὶ τῆς ἀνάγκης ὅπως τὸ φῶς ἡμῶν λάμπῃ διαρκῶς, λέγων, «Εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον»! διὰ τε τὸ ἄτομον εἰς τὸ ὅποῖον ἐσβέσθη τὸ φῶς, ὡς καὶ διὰ τὸν κόσμον, διὰ τὸν ὅποῖον τὸ φῶς ἐσκοτίσθη οὕτως. Ὁ Σατανᾶς οὐδέποτε κατάγει μεγαλείτερον θρίαμβον, ἢ ὅποταν ἐπιτυχάνῃ ν' ἀποπλανήσῃ μίαν ψυχὴν, ἣτις ἐφωτίσθη ποτὲ καὶ ἡγιάσθη διὰ τῆς ἀληθείας. Ἡ πρὸς κακὸν ἐπιρροὴ τῆς τοιαύτης ψυχῆς εἶναι περισσότερον ἢ διπλασία. «Ὡστε ὁδοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μὴ πέση», καὶ ἄς μὴ λησμονῶμεν ὅτι τὸ νὰ θέσῃ τις «τὸ φῶς ὑπὸ τὸ μόδιον» εἶναι ἀσφαλὲς βῆμα πρὸς τὴν σκοτίαν.

«**ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΓΙΝΩΣΚΕΤΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ
ΘΕΟΥ**» **ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ
ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ**

— Α Ἰωάν. δ'. 2, 3. Β'. Ἰωάν. 7 —

«Ἐν τούτῳ γινώσκειτε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ πᾶν πνεῦμα, ὃ ὁμο-
λογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα ἐκ τοῦ Θεοῦ ἔστι, καὶ πᾶν
πνεῦμα ὃ μὴ ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι καὶ τοῦτό ἐστι
τὸ [Πνεῦμα] τοῦ ἀντιχρίστου».

Οὐδέν δύναται νὰ εἶναι σαφέστερον εἰς πᾶσαν νοήμονα
διάνοιαν τοῦ ὅ,τι ὁ Απόστολος δὲν ἀναφέρει ἐν ταῦθα περὶ
προσώπου τινός, ἀλλὰ περὶ ἐπιρροῆς καὶ διδασκαλίας.
Ἡ σειρὰ τοῦ λόγου (ἐδάφια 1 καὶ 3) δεικνύει πέραν πάσης
ἀμφιβολίας ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ Ἀποστόλου εἶναι ὅτι τὰ τέκνα
τοῦ Θεοῦ ὀφείλουσι νὰ διακρίνωσι μεταξὺ διδασκαλιῶν αἰτινες
παρουσιάζονται εἰς αὐτοὺς ὡς ἀλήθειαι— ὅτι ὀφείλουσι νὰ
«δοκιμάζωσι τὰ πνεύματα», ἐὰν εἶναι ἅγια ἢ πονηρά, ἐὰν
εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἢ ἐκ τοῦ πονηροῦ — ἐὰν εἶναι ἐκ τοῦ
Πνεύματος τῆς ἀληθείας ἢ ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς πλάνης.
Ἀμφότερα ταῦτα εἰσάγονται ὑπὸ προφητῶν ἢ διδασκάλων.
Ὁ Κύριος ἡμῶν, οἱ ἀπόστολοι καὶ ἄλλοι ἀκολουθοῦντες
εἰς τὰ βήματα αὐτῶν ἔσπειραν τὴν ἀλήθειαν, ἢ σπόρον «σί-
του», ἀναγεννῶντες οὕτω καθιερωμένους πιστοὺς εἰς νέαν
ζωὴν καὶ ἀγιότητα πνεύματος. Ὁ ἐχθρὸς καὶ οἱ ὑπηρεταί
αὐτοῦ ἔσπειραν πλάνην ἢ σπόρον «ζιζανίων», ὅστις παρή-
γαγεν ἐν τῇ κατ' ὄνομα Ἐκκλησίᾳ (ἢ ἀγρῷ τοῦ σίτου)
πληθὸς «ζιζανίων» — μὴ ἐχόντων τὸ ἅγιον «Πνεῦμα τοῦ
Χριστοῦ», ἀλλὰ τροποποιημένον πῶς, καὶ ἐλκυστικὸν
«πνεῦμα τοῦ κόσμου». Ἐπομένως, πᾶς παρουσιάζων ἑαυτὸν
ὡς διδάσκαλον, καὶ ἀξιῶν ὅτι εἶναι ὑπηρετῆς τῆς ἀληθείας,
δέον νὰ τίθεται ὑπὸ ἔλεγχον καὶ δοκιμασίαν ὅσον ἀφορᾷ τὸ
ἂν κηρύττῃ ἀλήθειαν ἢ πλάνην, ἐὰν ἐγχαράσῃ εἰς τὸν νοῦν
καὶ τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ἢ
τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δέον νὰ εἶναι ὁ
γνώμων καὶ τὸ κριτήριον καθ' ὃ ἕκαστος δέον νὰ γίνηται
δεκτὸς ὡς ἀληθῆς διδάσκαλος ἢ ἀπορρίπτεται ὡς ψευδῆς

τοιούτος «ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφήται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον».

Ὁ Ἀπόστολος δεικνύει γενικὴν τινα δοκιμασίαν ἢ ἔλεγχον ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀληθῆ ἢ ψευδῆ πίστιν, τοὺς ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς διδασκάλους — τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας καὶ τὸ πνεῦμα τᾶς πλάνης, — τὸ ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁδηγοῦν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἀνόσιον πνεῦμα τοῦ Ἄντιχρίστου, τὸ ὁδηγοῦν εἰς πᾶσαν πλάνην, τὸ καταστρέφον τὴν ἅπαξ εἰς τοὺς ἀγίους παραδοθεῖσαν πίστιν, καὶ ἄγον εἰς ἄρνησιν τοῦ γογονότου ὅ,τι ὁ Κύριος ἐξηγόρασεν ἡμᾶς διὰ τοῦ τιμίου αὐτοῦ αἵματος. (Β. Πέτρ. β'. 1). Ἡ δοκιμασία αὕτη ἦν ἢ ἐπιβεβαίωσις ἢ ἄρνησις τοῦ ὅτι ὁ Μεσσίας ἦλθεν ἐν σαρκί. Ἡ δοκιμασία δ' αὕτη ἦν καὶ εἶναι εἰσέτι ἀσφαλῆς ἔλεγχος — ὁ ἐξ ἀπόψεως τῆς ἀπολυτρώσεως ἔλεγχος, ὅστις ἐκτίθεται ὑπὸ μίαν μὲν μορφήν ὡς ἐξῆς: πᾶσα διδασκαλία ἢ θεωρία, ἣτις ἀρνεῖται τὴν ἀπολύτρωσιν, εἶναι ἐνεργὸς ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας, εἶναι τοῦ Ἄντι (κατὰ τοῦ) Χριστοῦ πᾶσα διδασκαλία ἢ θεωρία, ἣτις δὲν ἀναγνωρίζει τὴν ἀλήθειαν ταύτην εἶναι σοβαρῶς πεπλανημένην, οὐχὶ ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὅσα δῆποτε ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἐνδέχεται νὰ εἶναι μεμιγμένα μετ' αὐτῆς, αὕτη εἶναι ἐπικίνδυνος πᾶσα δὲ διδασκαλία, ἣτις ὁμολογεῖ τὴν ἀπολύτρωσιν εἶναι θεμελιωδῶς ὀρθή — εἶναι «ἐκ τοῦ Θεοῦ», τείνουσα πρὸς ὀρθὴν κατεύθυνσιν.

Ὁ ἐχθρὸς τὰς ἐπιθέσεις αὐτοῦ κατὰ τῆς ἀληθοῦς πίστεως, τῆς παραδοθείσης παρὰ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ἀποστόλων, ἤρχισε λίαν ἐνωρίς, καὶ ἀπὸ δύο κυρίως ἀπόψεων, ἀμφοτέραι τῶν ὁποίων ἤρνοῦντο ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθεν ἐν σαρκί.

(1) Οἱ ἐθνικοὶ φιλόσοφοι (ἀπὸ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ἀπόστολος Α. Τιμοθ. στ'. 20, 21 ἀπέτρεπε τοὺς πιστοὺς) ἠξίουσαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦν πράγματι μέγας Προφήτης, μέγας διδάσκαλος, καὶ κατέτασσαν αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἰδίων αὐτῶν φιλοσόφων ἀλλ' ἰσχυρίζοντο ὅτι δὲν ἦτο Υἱὸς τοῦ Θεοῦ περισσότερον παρ' ὅτι εἶναι οἱ ἄλλοι — ὅτι δὲν ἦτο ὁ Μεσσίας τῶν Ἰουδαίων, τῶν ὁποίων τὰς ἐλπίδας καὶ προφητείας ἀπέδιδον οὗτοι εἰς μικρόνοϊαν, ἐθνικὴν ὑπερηφανίαν καὶ φιλο-

δοξίαν νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς ὡς θεόθεν εὐνοούμενον ἔθνος. Οὕτω δὲ ἡρνοῦντο οὗτοι τὴν προανθρωπίνην ὑπορξίν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, — ἡρνοῦντο τὸ ὅτι ἦλθεν ἐν σαρκί — ἡρνοῦντο ὅτι ἦτο πλέον τι ἢ ἐν μέλος τοῦ πεπτωκότος γένους, καίτοι παρεδέχοντο ὅτι ἦτο ἕξοχον ὑπόδειγμα τοῦ γένους αὐτοῦ.

(2) Κατὰ τὴν συνήθη αὐτοῦ πολιτικὴν ὁ Ἐχθρὸς εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἤρξατο ἐπίσης ν' ἀντιτάσσει μίαν ἄκραν πλάνην κατὰ ἐτέρας τοιαύτης, ὅπως, ἐν τῇ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν πλανῶν διαπάλη, ἢ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν κειμένη ἀλήθεια ἀφελθῆ ἀνυπεράσπιστος καὶ λησμονηθῆ. Πρὸς τοῦτο δὲ ἔθειο εἰς ἐνέργειαν τὴν ἐτέραν ἄκραν πλάνην ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἦτις ἡξίου καὶ εἰσεύει ἀξιῶ ὅτι ὁ Μεσσίας δὲν ἦτο διόλου ἄνθρωπος — ἀλλ' ὅτι ἦτο αὐτὸς οὗτος ὁ Θεὸς, ὁ Πατὴρ, ὅστις προσεποιήθη ἀπλῶς ὅτι ἐγένετο σὰρξ προσκαίρως καὶ μόνον, ἐνῷ πράγματι διετήρει πάσας τὰς θείας αὐτοῦ ιδιότητας — χρησιμοποιοῦν τὸ σῶμα τῆς σαρκὸς ὡς ἐπένδυμα ἢ μετεμφίσειν ὅπως ἀποκρύπτῃ τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ ἐπιτρέπῃ εἰς αὐτὸν νὰ φαίνεται κλαίων, πεινῶν, διψῶν καὶ θνήσκων: ἢ τοιαύτη δοξασία ἡρνεῖτο ἐπίσης ὅτι ὁ Μεσσίας ἦλθεν ἐν σαρκί — « ὅτι ἐγένετο σὰρξ ». — Ἰωάν. α'. 14.

Ἀτενίζοντες πέραξ ἡμῶν σήμερον ἐκπληροσόμεθα εὐρίσκοντες ὅτι ἡ πλειονότης τῶν Χριστιανῶν διακατέχει καὶ πρεσβεύει εἰσεύει εἴτε τὴν μίαν τῶν εἰς τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ἀντικειμένων τούτων ψευδοδιδασκαλιῶν, εἴτε τὴν ἐτέραν, — ἀμφοτέραι αἱ ὅποια εἶναι τοῦ πνεύματος τοῦ ἀντιχριστοῦ: οἱ δὲ λοιποὶ διατελοῦσι γενικῶς ἐν συγχύσει — μὴ κατανοοῦντες σαφῶς τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, καὶ συνεπῶς μὴ ὄντες στερεῶς ἐδραιωμένοι ἐπὶ τῆς ἀληθείας τῆς ἀπολυτρώσεως. Διότι, πάντες οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ ἴδωσιν εὐκρινῶς ὅτι « ὁ Λόγος ἐγένετο σὰρξ », ὅτι ἐγένετο « ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς », δὲν δύνανται ἐξίσου νὰ ἴδωσι τὸ ζήτημα τοῦ ἀντιλύτρου (ἀντιτίμου), ὡς δὲν δύνανται ὡσαύτως νὰ ἴδωσι τοῦτο καὶ οἱ βλέποντες ἐν τῷ Ἰησοῦ ἀτελῆ τινα ἄνθρωπον γεννηθέντα ἐκ σαρκὸς ὑπὸ γῆινου τινὸς πατρός. Τοιοῦτοτρόπως ὄθεν βλέπομεν ὅτι ἡ ἀπλουσιότης δοκι-

μασία ἢ ἔλεγχος, ὁ προβαλλόμενος ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος διὰ τοῦ Ἀποστόλου, εἶναι εἰσέυ δοκιμασία καὶ ἔλεγχος διδασκαλιῶν — ἐὰν αὐταὶ εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἢ ἐκ τοῦ Σατανᾶ καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνιχνίστου.

Ἐξετάζοντες ἤδη τὰ ἐν λόγῳ χωρία δεόν νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα ἀντίρρησιν τινα ἀνιτασσομένην κατὰ τῆς ἐννοίας καὶ τῆς εἰς τὴν Νεοελληνικὴν μεταφράσεως τῶν ἐδαφίων τούτων : (Α'. Ἰωάν. δ'. 2, Β'. Ἰωάν. 7), καὶ ἰδίως τῆς μετοχῆς «ἐρχόμενον» ὅτι δηλ. αὕτη ἔχει μελλοντικὴν σημασίαν, τοῦτέστι σημαίνει ἐρχόμενον = μέλλοντα νὰ ἔλθῃ ἐν σαρκί, καὶ συνεπῶς ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου σημαίνουν ὅτι οἰαδήποτε διδασκαλία, ἣς ἀρνεῖται ὅτι, ἢ δευτέρα ἔλευσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν θέλει εἶσθαι ἐν σαρκί εἶναι ἀνιχνιστικοῦ πνεύματος. Ὅτι ἡ μετάφρασις τῆς λέξεως «ἐρχόμενον» διὰ τοῦ «ἦλθεν», ἐν τῇ Νεοελληνικῇ μεταφράσει, εἶναι ὀρθὴ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ λογικὴ ἀμφιβολία ἢ δὲ ἐπίκρισις τῆς ἐννοίας καὶ μεταφράσεως προέρχεται ἐξ ἀγνοίας τῶν γραμματικῶν καὶ συντακτικῶν κανόνων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ὡς ἐκ τῶν ἐπομένων ἀποδεικνύεται: διότι —

(1) Ἡ ἐννοία τῆς λέξεως «ἐρχόμενον» δύναται νὰ κριθῇ ἐν συμπαραβολῇ πρὸς τὴν ὄλην ὑπόθεσιν τοῦ λόγου καὶ σύνταξιν τῆς προτάσεως. Ὁ ὅλος δὲ εἰρμός τοῦ λόγου ἀποδεικνύει πέραν πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ἡ λέξις «ἐρχόμενον» ἀναφέρεται εἰς παρελθὸν γεγονός, καὶ οὐχὶ εἰς μέλλον διότι εἰς τὸ Α. Ἰωάν. δ'. λέγεται ὅτι «πολλοὶ ψευδοπροφητῆται ἐξεληλύθασιν» ἢ ἐξῆλθον ἀμφοτέρω δὲ τὰ χωρία ταῦτα ἀναφέρονται πασιδῆλως εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ γεγονός.

(2) Ὁ ὡς ἀνωτέρω ἰσχυρισμὸς προβάλλεται παρὰ τινων οἵτινες ἀποβλέπουσιν εἰς ἄλλον σκοπὸν, ἀξιοῦντες ὅτι τὸ χωρίον ἀναφέρεται εἰς μέλλον γεγονός — οἱ τοιοῦτοι ἀξιοῦσιν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν «μετελλάγη» εἰς θεϊαν φύσιν, ὅτι εἶναι εἰσέυ σὰρξ, καὶ θέλει ἐξακολουθῆ παραμένων ἄνθρωπος, ἀνθρωπίνη, σαρκίνη ὑπόστασις, καὶ φέρει τὰς οὐλὰς τῶν ἀνθρωπίνων αὐτοῦ παθημάτων, δι' ὅλης τῆς αἰωνιότητος. Οἱ τοιοῦτοι ἀρνοῦνται, ἢ τοῦλάχιστον ἀγνοοῦσι τὰς τόσας Γρα-

φικὰς διακηρύξεις, καθ' ἃς «Ὁ Θεὸς ὑπερύψωσεν Αὐτὸν». «Ὁ Κύριος τὸ Πνεῦμα ἐστὶ», καὶ «εἰ καὶ ἐγνώκαμεν κατὰ σάρκα Χριστόν, ἀλλὰ νῦν οὐκέτι γινώσκομεν [αὐτὸν οὕτω]» (Φιλιπ. β'. 9, Β'. Κορθ. γ'. 17, ε'. 16). Ἡ ἐπιθυμία αὐτῶν ὅπως ἐξεύρωσι Γραφικὰς τινὰς μαρτυρίας πρὸς ὑποστήριξιν τῆς παραλόγου καὶ ἀντιγραφικῆς αὐτῆς θέσεώς των παραπλανᾶ καὶ ἀπαιτᾶ αὐτοὺς, καθ' ὅσον ἀφορᾶ τὰ ἐν λόγῳ χωρία. Πράγματι δὲ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν Χριστιανῶν πρесеβεύει τὴν πεπλανημένην αὐτὴν δοξασίαν, καὶ μεταξὺ αὐτῶν σχεδὸν πάντες ὅσοι ἔλαβον ὅπωςδῆποτε μέρος εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν Γραφῶν.

Ἄλλὰ τὰ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενα θὰ προσυποστηρίξωμεν καὶ διὰ τῶν ἐπὶ τῶν δύο τούτων ἐδαφίων παρατηρήσεων τοῦ Καθηγητοῦ J. R. Rinehart. Διδάκτορ τῆς Φιλοσοφίας καὶ καθηγητοῦ τῶν ξένων γλωσσῶν ἐν τῷ Κολλεγίῳ τοῦ Waynesburg (μέλους τῆς Πρεσβυτεριανῆς Ἐκκλησίας). Παραθέτων οὕτως τὰ ἐδάφια Α. Ἰωάν. δ'. 2, καὶ Β'. Ἰωάν. 7, ἐπάγεται: —

«(1)... Ἡ λέξις ἐληλυθότα εἶναι πτώσεως αἰτιατικῆς, ἀριθμοῦ ἐνικοῦ, γένους ἀρσενικοῦ τῆς μετοχῆς τοῦ δευτέρου παρακειμένου τοῦ ρήματος ἔρχομαι, ἔχουσα τὴν ἰδίαν πρὸς τὸ ρῆμα αὐτὸ σχέσιν, τὴν ὁποῖαν οἰαδῆποτε, ἄλλη μετοχὴ παρακειμένου ἔχει πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῆς ρῆμα. Συμφωνεῖ δὲ καὶ σχετίζεται ἀμέσως πρὸς τὸ ρῆμα «ὁμολογεῖν», καὶ ἐκπροσωπεῖ πεπερασμένον παρακειμένου χρόνον, συμφώνως πρὸς τὴν συνήθη ἑλληνικὴν σύνταξιν. — Ἑλληνικὴ Γραμματικὴ ὑπὸ Goodwin, ββ. 1588, 1288.

«Ἡ ἐπομένη λοιπὸν μετάφρασις τῆς πρώτης ἐκ τῶν ὡς ἀνωτέρω παραπομπῶν εἶναι οὐσιωδῶς ὀρθή. «Πᾶν πνεῦμα τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν ἐν σαρκί, εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ.»

«(2) Ἡ λέξις ἐρχόμενον, εἰς τὴν δευτέραν τῶν παραπομπῶν αὐτῶν, εἶνε ἐπίσης αἰτιατικῆ, ἐνικοῦ ἀριθμοῦ καὶ ἀρσενικοῦ γένους, τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστιῶτος τοῦ ρήματος ἔρχο-

μαι, καὶ ὑπάγεται εἰς τοὺς αὐτοὺς συντακτικοὺς κανόνας ὡς καὶ ἡ ἀνωτέρω λέξις ἐληλυθότα. Ἡ σχέσηις τῆς λέξεως πρὸς τὸ εἰσῆλθον, μεσφ τῆς λέξεως ὁμολογοῦντες, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ὄλη ὑπόθεσις τοῦ λόγου, δικαιολογεῖ τὴν μετὰφρασιν αὐτοῦ ὡς χρόνου παρωχημένου ἢ παρελθόντος. — Αὐτόθι, § 1289».

«Ἡ ἐξῆς μετὰφρασις, ὅθεν τῆς δευτέρας παραπομπῆς εἶναι ὀρθή. Διότι πολλοὶ πλάνοι ἐξῆλθον εἰς τὸν κόσμον — ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ὁμολογοῦσιν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν ἐν σαρκί».

Οὐδεὶς Ἑλλην φιλόλογος θὰ εὐρεθῆ, πιστεύομεν, ὅπως ἀναιρέση τὸν τοιοῦτον ὀρισμὸν, καὶ ἂν ἀκόμη πρεσβεύη οὗτος ὅτι ἡ δευτέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἔλευσις θέλει εἶσθαι ἐν σαρκί, καὶ προτίμηση σύνταξιν μᾶλλον εὐνοϊκὴν πρὸς τὴν πεποιθήσιν του.

Περαίνοντες δὲ παραιροῦμεν ὅτι, ὡς ἡ ὁμολογία ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθεν ἐν τῇ σαρκί κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἔλευσιν εἶναι οὐσιώδης πρὸς ὀρθὴν πιστιν εἰς τὸ ἀντίλυτρον, τὴν ἀπολύτρωσιν, καὶ ἡ ἄρνησις τοῦ γεγονότος τούτου εἶναι ἄρνησις αὐτῆς τῆς ἀπολυτρώσεως (διότι ἄλλως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προσφέρῃ ἀντίλυτρον, ἀντίτιμον, διὰ τὸν ἄνθρωπον), τοιοῦτοτρόπως πάντες οἱ πιστεύοντες ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι εἰσέτι ἄνθρωπος, ἀπὸ τῆς ἀνασιτάσεώς του καὶ ἐξῆς, καὶ ὅτι θὰ ἔλθῃ καὶ δευτέραν φορὰν ὡς ἄνθρωπος, ἀρνοῦνται οὕτω τὸ ἀντίλυτρον — διότι ἐὰν ὁ Κύριος ἡμῶν εἶναι εἰσέτι ἄνθρωπος, εἴτε δὲν προσέφερε τὴν ἀνθρωπότητα αὐτοῦ ὡς ἀντίλυτρον ὑπὲρ ἡμῶν, ἢ, ἀφοῦ προσέφερον αὐτὴν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, ἀνέλαβεν αὐτὴν καὶ πάλιν — ἔλαβεν ὀπίσω τὴν ἀπολυτρωτικὴν ἀξίαν, καὶ ἠκύρωσεν οὕτω τὴν ἐξαγοράν. Ἀπεναντίας ὁμοῦς ἡ ἐξαγορὰ ὑπῆρξεν ὀριστικῆς ἢ ἀνθρωπότης τοῦ Κυρίου ἡμῶν οὐδέποτε ἀνελήφθη παρ' αὐτοῦ: Ὁ Θεὸς ὑπερύψωσεν Αὐτὸν καὶ ἐχαρίσατο εἰς Αὐτὸν ὄνομα καὶ φύσιν ὑπεράνω πάντων ἀγγέλων, ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν, καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου (ἐξαιρουμένου μόνον τοῦ Πατρὸς). Δὲν εἶναι δὲ πλέον ἄνθρωπος, οὐδὲ ὁμοῖος μὲ ἡμᾶς καθ' οἵανδήποτε ἔννοιαν ἡμεῖς δὲ, ἐὰν ἐμείνωμεν πιστοί,

θὰ « μεταλλαγῶμεν » καὶ θὰ γείνωμεν ὅμοιοι μὲ αὐτὸν, καὶ
« ὁψόμεθα Αὐτὸν καθὼς ἔστιν ». * — Α'. Ἰωάν. γ'. 2.

Ο ΛΟΓΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΣΑΡΞ

ΤΟ Ἰουδαϊκὸν ἔθνος ἀποτυχὸν νὰ τηρήσῃ τὴν Διαθήκην τοῦ Νόμου τοῦ Σινᾶ, ἀπέτυχεν ἐπίσης ὡς Σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ, ὅπως εὐλογήσῃ τὸν κόσμον. Τότε ἐπέστη ὁ κατάλληλος καιρὸς ὅπως ὁ Θεὸς ἀποστείλῃ τὸν Μεσσίαν—Λυτρωτὴν καὶ Ἐλευθερωτὴν διὰ τὸν Ἰσραὴλ καὶ πάντας τοὺς λαοὺς. Οὗτος ἔδει νὰ γείνη σὰρξ ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀβραάμ, νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς ὅρους τῆς Διαθήκης τοῦ Νόμου, καὶ ἀκολούθως διὰ τῆς ἐαυτοῦ θυσίας ἀποθῆ Σπέρμα Ἀβραάμ ἐπὶ τοῦ Πνευματικοῦ ἐπιπέδου, δυνάμενος νὰ βοηθῆ παντὰ δι' αὐτοῦ ἐρχόμενον εἰς τὸν Πατέρα.

Εἰς τὸ α'. 1-5 τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου, ὁ Ἰησοῦς, ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ αὐτοῦ ὑποστάσει, περιγ αφεται ὡς ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, «Ὁ Πρωτότοκος πάσης Κτίσεως».—Κολοσ. α'. 15.

Οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς προσφωνοῦντες τοὺς λαοὺς αὐτῶν ἐκάθητο ὄπισθεν ἐνὸς κιγκλιδώματος, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποῦ ἴστατο ἀντιπρόσωπός τις, ὅστις ἀνήγγειλε τὰ διαγέγματα τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν λαόν. Ὁ τοιοῦτος ἀντιπρόσωπος ἐκαλεῖτο **Λ ὀ γ ο ς**, ἡ φωνὴ ἢ ἡ λαλιὰ τοῦ βασιλέως. Ἡ εἰκὼν αὕτη καθίσταται ἐντονὸς καὶ ἔξοχος, ὅταν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ ὁποῦ ὁ Θεὸς λαλεῖ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, — τότε μὲν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ πρὸς τὸν κόσμον, μέσῳ τῆς Μεσσιανικῆς Βασιλείας. Ἡ κατὰ γράμμα μετάφρασις τοῦ Ἰωαν. α'. 1, ἐπιρρίπτει ἄπλετον φῶς ἐπὶ ἐνὸς μέχρῃ τοῦδε σκοτεινοῦ ζητήματος. «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἀρχὴ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν. Καὶ ὁ Λόγος ἐγένετο σὰρξ καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς Μονογενοῦς παρὰ Πατρός.» Ὁ Ἰησοῦς δὲ λαλεῖ ἡμῖν τὴν ἰδίαν ἀλήθειαν, ἐν ἄλλαις λέξεσιν λέγων, ὅτι ἦτο «Ἡ Ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ.» (Ἀποκλ. γ'. 14.) «Ἐγὼ τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος» (Ἀποκλ. κα. 6.) Τοῦτο εἶναι λίαν σαφές. Ὁ Ἰεχωβά Θεὸς οὐδεμίαν ἄλλην ὑπόστασιν ἐδημιούργησεν ἀμεσῶς εἰμὴ τὸν Λόγον, καὶ Αὐτὸν ἐξόχως ὑπέροχον καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Ἰεχωβά. Πόσον σαφῶς καὶ συγκεκριμένως καὶ ἐν ταύτῳ ἐν βραχυλογίᾳ ἐκτίθενται ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου!

Τὸ ἐν τῷ Θεῷ Προγράμματι ἐπόμενον βῆμα ἦν ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Μαρίας, καὶ μετὰ τοῦτο τὸ μέγιστον γεγονός τῆς ἱστορίας, ἡ γέννησις **ΤΟΥ ΔΥΤΡΩΤΟΥ** ἡμῶν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΧΑΡΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ

ΜΟΝΟΝ όταν συσχετίζωμεν τὸ Βρέφος τῆς Βηθλε-
 ἐμ πρὸς τὸν Λόγον, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ μέσω τοῦ
 ὁποίου ἐγένοντο τὰ πάντα, λαμβάνομεν εὐκρινῆ
 ἀντίληψιν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἰησοῦν. Ἡ ζωὴ αὐτοῦ
 δὲν κατήγετο ἐκ τοῦ Ἀδάμ, μέσω τοῦ Ἰωσήφ — ἀπολω-
 λυία ζωὴ. Ἡ ζωὴ αὐτοῦ μετεβιβάσθη. Ὁ Λόγος, ὅστις
 ἦν πλούσιος εἰς πνευματικὰ προνόμια, δόξαν καὶ τιμὴν
 «χάριν ἡμῶν ἐγένετο πτωχὸς (Ὁ Ἄνθρωπος Χριστος
 Ἰησοῦς) ἵνα ἡμεῖς, διὰ τῆς πτωχείας αὐτοῦ, γείνωμεν
 πλούσιοι» — ἵνα τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπολυτρωθῆ τῆς
 κατάρας, τῆς θανατικῆς καταδίκης, καὶ πάντων ὅσα αὐ-
 τῇ ἔμπερικλείει, τῆς λύπης, τῶν πόνων, τῆς ἀπὸ τοῦ Θε-
 οῦ ἀποξενώσεως. «Ἡτοίμασας εἰς ἐμὲ Σῶμα, διὰ τὸ πά-
 θημα τοῦ θανάτου.» Ὁ θάνατος δὲ Ἐνὸς ἀμώμου ἦτο ἀ-
 ναγκαῖος ὡς Ἀντίλυτρον διὰ τε τὸν Ἀδάμ καὶ τὸ γένος
 αὐτοῦ. — Α. Τιμοθ. β'. 6.

Οὐδὲν παράδοξον ὄθεν, ἂν οἱ ἄγγελοι ἠψφράνθησαν
 νὰ ἀναγγεῖλωσιν εἰς τοὺς ποιμένας τὸν Λόγον γενόμενον
 σάρκα, — τὸ ἐν Βηθλεὲμ Βρέφος. «Μὴ φοβεῖσθε ἰδοὺ
 γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παν-
 τὶ τῷ λαῷ!» Ὀλίγοι ἐν τούτοις ἔχουσιν ἀναλύσει τὴν Ἀγ-
 γελίαν, ὀλίγοι κατενόησαν πόσον περιεκτικὸν εἶνε τὸ στά-
 διον αὐτῆς. Αὕτη ἀφορᾷ Ἰουδαίους τε καὶ Ἐθνικούς —
 πάντας ἁμαρτωλοὺς — «πάντα λαόν.» Ἐλάχιστοι δὲ μό-
 νον ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ λάβωσι τὴν μεγάλην αὐτὴν
 χαρὰν. Ὁ Λυτρωτῆς ὁμοῦς ὑπόσχεται ὅτι Αὐτὸς μέλλει
 εἰσεῖτι νὰ εἶνε τὸ ἀληθὲς φῶς τὸ ὁποῖον θὰ φωτίσῃ πάν-
 τα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. — Ἰωαν. α'. 9.

«Ὅτι ὑμῖν (τῇ ἀνθρωπότητι) ἐτέχθη σήμερον ἐν πόλει
 Δαβὶδ, ΣΩΤΗΡ, ὃς ἔστιν Χριστὸς Κύριος.» Ὅποια ἡ ἔν-
 νοια τῆς τοιαύτης λέξεως ΣΩΤΗΡ! Αὕτη σημαίνει ΔΟ-
 ΤΗΡ ΖΩΗΣ. Τὸ δικαίωμα τοῦ ζῆν ἔχει ἀπολεσθῆ. Πάν-
 τες δὲ ἀποθνήσκουσιν. Ὁ δὲ Ζωοδότης ἦλθεν ὅπως προ-
 μηθεύσῃ αἰώνιαν ζωὴν διὰ τὸ θνήσκον γένος. Δόξα εἰς
 τὸν Θεὸν διὰ τὸν τοιοῦτον Ζωοδότην τὸν Μέγαν, καὶ δυ-
 νάμενον νὰ σώσῃ εἰς τὸ παντελές. — Ἐβρ. ζ'. 25.

Ἡ προφητεία περὶ «Ἐπὶ Γῆς εἰρήνης ἐν ἀνθρώποις
 εὐδοκίας» δὲν ἐξεπληρώθη εἰσεῖτι, ἀλλ' ὁλονὲν προσεγγί-
 ζει. Ἡ γέννησις τοῦ βρέφους ἦν ἐν βῆμα πρὸς τὴν ἐκ-
 πλήρωσιν, ὃ δὲ θάνατος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἦν ἕτερον ἢ
 δὲ ἐνδοξος ἀνάστασις καὶ ἀνάληψις τοῦ Λόγου πάλιν ἐπὶ
 τοῦ Πνευματικοῦ ἐπιπέδου ἦσαν ἕτερα βήματα. Ἡ ἐκλογὴ
 δὲ τῆς Ἐκκλησίας ὡς Νύμφης τοῦ Μεσσίου εἶνε πάλιν
 ἄλλο, σχεδὸν συμπληρούμενον. Ἡ Βασιλεία δὲ τοῦ Μεσ-
 σίου θέλει συμπληρώσει τελειῶς τὴν εὐλογητὴν προφη-
 τείαν.